RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 70.417 van 18 december 1997
in de zaak A. 48.352/XII-469.

In zake : Robert NIJS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. LEYSSENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Albert I-laan 90

tegen :

1. de stad BERINGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
C. COOMANS, A. VAN DER GRAESEN en M. BOES,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Robert NIJS op 23 september 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het besluit van de gemeenteraad van de stad Beringen van 21 april 1992 houdende het opleggen van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege aan verzoeker, goedgekeurd door het ministerieel besluit van 16.7.92";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 11 juli 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LEYSSENS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat M. BOES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Op 9 september 1991 deelt de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk aan de burgemeester van de stad Beringen mede dat verzoeker, eerste werkman A bij het gemeentebestuur aldaar, op 14 juni 1991 door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld is tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar, met uitstel gedurende vijf jaar, en tot een geldboete van 15.000 BEF. Hij is schuldig bevonden aan een diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels te Deerlijk in de nacht van 12 op 13 november 1988.

1.2. Verzoeker wordt op 10 februari 1992, nadat het college van burgemeester en schepenen de tekst van het volledige vonnis van de correctionele rechtbank ontvangen heeft, uitgenodigd om zich voor de gemeenteraad te verantwoorden in het kader van een tuchtprocedure. De uitnodiging verwijst, wat de omschrijving van de tenlastelegging betreft, naar de bovenvermelde veroordeling door de correctionele rechtbank.

1.3. Op 20 februari 1992 maakt verzoekers raadsman ten behoeve van de gemeenteraadsleden een schriftelijk verweer op. Daarin reageert hij op het verslag van de gemeentesecretaris waarin, met verwijzing naar het strafvonnis, "gegoede redenen" aanwezig worden geacht -meer bepaald het in opspraak brengen van zijn ambt wat als een tekortkoming aan de eer en de waardigheid van het ambt wordt gezien en het vertrouwen van het publiek in het gedrang brengt- om disciplinair tegen verzoeker op te treden.

1.4. De hoorzitting heeft plaats op 24 februari 1992. Volgens de notulen van de vergadering kent zij volgend verloop.

1.4.1. Zij begint met de voorlezing, door de burgemeester, van de op verzoeker betrekking hebbende passages uit het vonnis van 14 juni 1991. De burgemeester wijst erop dat "de feiten als bewezen worden aanzien door de strafrechtelijke veroordeling die definitief is" en voegt daaraan toe "dat er reeds in 1981 een tuchtprocedure (...) heeft plaatsgehad".

1.4.2. Vervolgens leest de burgemeester een op 21 februari 1992 gedagtekend verslag voor waarin J. KINABLE, dienstchef van verzoeker, opmerkingen maakt over verzoekers wijze van dienen sinds de maand oktober 1991, d.i. het tijdstip waarop hij halftijds het werk

hernomen heeft na een langdurige afwezigheid wegens een arbeidsongeval. Inzonderheid wordt in dat verslag gesteld dat "er van samenwerking in de rioleringsploeg weinig sprake (was)", dat de ploegbaas had vastgesteld dat hij "herhaalde malen (...) in de werfkeet (was)" en dat zowel de ploegbaas als KINABE zelf "hem slapende hebben aangetroffen in de werfkeet omdat hij ziek was". Er wordt ook verwezen naar een telefonische verlofaanvraag op 17 februari 1992.

1.4.3. De raadsman van verzoeker uit zijn verwondering over het bestaan van het verslag van 21 februari 1992.

Nadat de burgemeester hem erop gewezen heeft dat "de verdediging wordt gevraagd op verslag van de secretaris EN van het diensthoofd", brengt verzoekers raadsman zijn verdediging naar voren met betrekking tot de hem ten laste gelegde diefstal en stelt hij op het einde van zijn betoog dat de verwijzing naar "een tuchtmaatregel van 1981 tegen zijn cliënt stemmingmakerij (betreft)".

1.4.4. Daarop leest de burgemeester een aantal stukken voor uit het tuchtdossier dat aanleiding heeft gegeven tot de tuchtstraf van 9 december 1981 waarbij het college van burgemeester en schepenen verzoeker voor acht dagen geschorst had wegens het onbehoorlijk vervullen van zijn taak. Hij besluit "dat betrokkene reeds in 1981 betrapt werd op slapen tijdens het werken en toen was hij niet slachtoffer van een arbeidsongeval" om vervolgens nader in te gaan op de recente tekortkomingen vermeld in het verslag van diensthoofd KINABLE.

1.5. Na voorlezing van het proces-verbaal van verhoor formuleert verzoeker onder meer volgende opmerkingen:

"-tuchtdossier dient in orde te zijn vanaf dat het ter inzage ligt (11.2.92). Het verslag van de heer KINABLE lag niet ter inzage op het moment dat dit werd ingezien. Ik werd niet op de hoogte gebracht van het bijkomend stuk van 24.2.92.
-De gemeentewet voorziet enkel een verslag van de gemeentesecretaris (art. 387 § 1). Dit verslag verwijst geenszins naar het verslag van het dienst-hoofd."

1.6. Voortbouwend op het bij het beëindigen van het verhoor op 24 februari 1992 door verzoekers raadsman ingediende verzoek om, gelet op het ter sprake gebrachte verslag van diensthoofd KINABLE, de ploegbaas van verzoeker als getuige te verhoren besluit de burgemeester J. KINABLE, diensthoofd en F. VANHEYST, ploegbaas van verzoeker als getuigen op te roepen.

1.7. Na het verhoor, op 23 maart 1992, van de twee getuigen waaruit geen andere gegevens naar voren komen dan dat geen van beiden kennis heeft van de veroordeling van verzoeker en dat zij eigenlijk geen bemerkingen hebben op verzoekers functioneren in de dienst, zet de burgemeester het verhoor van verzoeker voort, inzonderheid "om (hem) te kunnen verdedigen tegen het verslag van 21.02.1992 van de heer KINABLE" en om te vernemen welke "verzachtende omstandigheden" verzoeker ten aanzien van dat verslag nog in te brengen heeft.

In zijn betoog verbaast verzoekers raadsman zich over de voorlezing van dat verslag "alhoewel het volgens de voorzitter geen bijkomende tenlastelegging is". Hij stelt: "Waarom moet de verdediging zich daarop verdedigen als dit toch geen bijkomende tenlastelegging is (en vermits) niemand de integrale voorlezing gevraagd (heeft) van dit bijkomend stuk".

1.8. Op 2 april 1992 besluit het college van burgemeester en schepenen de aanvraag die verzoeker op 26 februari 1992 ingediend heeft om overeenkomstig

artikel 309 van de nieuwe gemeentewet de doorhaling te verkrijgen van de tuchtstraf van 9 december 1981, te weigeren. De beslissing verwijst naar "de hangende tuchtprocedure die tegen de heer R. NIJS wordt gevoerd". Verzoeker heeft tegen die weigering geen juridische stappen ondernomen.

1.9. Op 21 april 1992 besluit de gemeenteraad met 15 stemmen voor en 11 tegen, op voorstel van het college van burgemeester en schepenen, verzoeker bij wege van tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan met ingang van 1 mei 1992.

Die beslissing van de gemeenteraad vormt het eerste voorwerp van het onderhavige beroep. Zij wordt op 28 april 1992 ter kennis van verzoeker gebracht.

1.10. Op 26 mei 1992 tekent verzoeker bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden beroep aan. Deze keurt op 16 juli 1992, met de beslissing die het tweede voorwerp van het onderhavige beroep uitmaakt, het gemeenteraadsbesluit van 21 april 1992 goed.

2.1. Overwegende dat de verwerende partijen het annulatieberoep onontvankelijk achten omdat het goedkeuringsbesluit van 16 juli 1992 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden aan verzoeker ter kennis gebracht is met een aangetekend schrijven van 23 juli 1992 en omdat "overeenkomstig het artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 deze datum moet worden beschouwd als datum waarop het besluit aan de verzoekende partij werd betekend", zodat de termijn voor het indienen van het onderhavig annulatieberoep verstreek op 21 september 1992;

2.2. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat de verwerende partijen niet bewijzen dat hij de bestreden beslissingen eerder dan op 27 juli 1992 zou ontvangen hebben en dat artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 "enkel de termijn (bepaalt) waarbinnen het besluit door de beroepsinstantie dient verstuurd te worden" terwijl de regeling van de termijn voor het indienen van een annulatieberoep vervat is in het algemeen procedurereglement;

2.3. Overwegende dat artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende de tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet geen uitstaans heeft met de termijn waarbinnen de ambtenaar een annulatieberoep kan indienen; dat die termijn vastgesteld is in artikel 4 van het algemeen procedurereglement van de Raad van State, dat voor beslissingen die ter kennis gebracht moeten worden het ingaan van de beroepstermijn koppelt aan de ontvangst van de beslissing; dat te dezen het annulatieberoep ingediend is op 23 september 1992; dat de verwerende partijen niet aantonen dat verzoeker vóór 25 juli 1992 daadwerkelijk kennis had van de bestreden goedkeuringsbeslissing; dat de tweede verwerende partij wel het bewijs voorlegt dat de brief waarmee het goedkeuringsbesluit aan de verzoekende partij betekend is de datumstempel 23 juli 1992 draagt, maar dat zij niet bewijst wanneer die brief verstuurd is en zeker niet wanneer hij door de verzoekende partij ontvangen is, terwijl het niet onmogelijk is dat een brief die op donderdag 23 juli 1992 geschreven is slechts op maandag 27 juli 1992 bij de bestemmeling aankomt; dat de exceptie niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij het annulatieberoep ook nog onontvankelijk acht omdat het verzoekschrift "een verkeerde partij", te weten de stad Beringen, als tegenpartij aanduidt terwijl het goedkeuringsbesluit genomen is door de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden zodat het Vlaamse Gewest als verwerende partij aangeduid had moeten worden;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij terecht repliceert dat op zicht van het verzoekschrift duidelijk vastgesteld kan worden dat het beroep strekt tot de vernietiging én van het besluit van de gemeenteraad van Beringen én van het ministerieel besluit houdende goedkeuring van die gemeenteraadsbeslissing; dat de omstandigheid dat verzoeker enkel de stad Beringen als verwerende partij aangewezen heeft in een geding waarin zowel een beslissing van de stad als een beslissing van het Vlaamse Gewest bestreden zijn de vordering niet onontvankelijk maakt; dat het de organen van de Raad van State toekomt de personen aan te wijzen die in een geding als verwerende partij worden betrokken; dat de exceptie niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel aanvoert dat het bestreden goedkeuringsbesluit ten onrechte aanneemt dat "de houding van de voorzitter (van de gemeenteraad) volkomen in overeenstemming zou zijn met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de tuchtoverheid"; dat volgens haar evenwel de burgemeester aan stemmingmakerij heeft gedaan, ten bewijze waarvan zij verwijst vooreerst naar het voorlezen, door de burgemeester, van het volledige vonnis van de correctionele rechtbank "met alle details tot zelfs het opsommen van de ontvreemde voorwerpen toe", van de verschillende stukken die geleid hebben tot de tuchtstraf van 9 december 1981 "zonder dat er door ook maar

één raadslid voorlezing gevraagd is van het verslag" en van de integrale tekst van het "dienstverslag van de hr. KINABLE van 21 februari 1992" zonder dat dit stuk vooraf ter inzage was, vervolgens naar het geuite verwijt dat de verzoekende partij erop uit zou zijn de zaak te laten verjaren, naar de vraag of de verzoekende partij met zijn daad iets verdiend heeft en naar de opmerking van een gemeenteraadslid dat "van gevoelen (is)dat betrokkene in een slecht daglicht wordt gesteld"; dat zij erop wijst dat het verhoor dat het opleggen van welke tuchtstraf dan ook moet voorafgaan, "geen confrontatie (is) tussen betrokkene en het gemeentebestuur", dat een verhoor betekent "dat degene die het verhoor afneemt zich zal beperken tot het akteren van datgene wat door betrokkene wordt verklaard of geantwoord wordt op de hem of haar door deze ambtenaar gestelde vragen" terwijl in zijn geval uitlatingen als "u sliep al in 81 en nu slaapt u nog steeds" duidelijk weergeven in welke sfeer het verhoor plaatsgevonden heeft;

4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat de minister aangenomen heeft dat het precies van zorgvuldigheid getuigt wanneer de gemeenteraad volledig wordt ingelicht over de staat van dienen van de betrokkene, zeker nu er aan de verzoekende partij geen bijkomend nadeel is berokkend "door zijn verleden uiteen te zetten"; dat zij stelt dat de burgemeester een overzicht gegeven heeft van het dossier en dat hij de gemeenteraad ingelicht heeft "over welke materie er gehandeld (zou) worden en wat de concrete problematiek is", zulks met eerbiediging van alle principes van de rechten van verdediging;

4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij uiteenzet dat zij de stelling van de burgemeester, dat hij de bedoelde stukken heeft voorgelezen om de gemeenteraad volledig in te lichten, aannemelijk vindt, dat

het niet verwijzen naar de staat van dienen van het vervolgde personeelslid integendeel als een onzorgvuldig gedrag zou kunnen worden gezien en dat uit niets blijkt dat de burgemeester met zijn uiteenzetting aan de gemeenteraadsleden de verzoekende partij enig bijkomend nadeel wou berokkenen;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord betwist dat "het uitvoerig voorlezen van verslagen, welke niet tijdig in het dossier zaten en van uittreksels uit het strafdossier met detail van het aantal ontvreemde voorwerpen een uiting zou zijn van zorgvuldigheidsplicht", zeker wanneer geen gemeenteraadslid om bijkomende uitleg had gevraagd;

4.5. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie nog opmerkt wat volgt: een gemeenteraad is verantwoordelijk voor de belangen van de gemeente en staat als zodanig, anders dan een rechter, niet buiten de zaak die hem wordt voorgelegd; indien de burgemeester het vonnis van de correctionele rechtbank voorgelezen heeft, dan is dat het gevolg van de houding van de verzoekende partij zelf, die de feiten waarvoor zij veroordeeld werd in twijfel meende te kunnen trekken; de stemming in de gemeenteraad is geheim, elk gemeenteraadslid heeft naar eigen inzicht kunnen stemmen en het is potsierlijk in dergelijk geval te beweren dat de burgemeester op het stemgedrag van de gemeenteraadsleden heeft kunnen wegen;

4.6. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar laatste memorie nog aanvoert dat de burgemeester de verplichting heeft de gemeenteraad zo volledig mogelijk voor te lichten, dat hij in wezen niets heeft toegevoegd aan wat zich in het dossier bevond en dat hij opgetreden is als woordvoerder van het college van

burgemeester en schepenen; dat zij toegeeft dat de burgemeester in dit geval zijn taak van voorlichter mogelijks "op een eerder onbeholpen manier" uitgeoefend heeft, maar dat de verzoekende partij de mogelijkheid gekregen heeft zich met betrekking tot alle gegevens van het dossier behoorlijk voor te bereiden en dat de gemeenteraadsleden zich in alle sereniteit hebben kunnen uitspreken over het al dan niet bewezen zijn van de feiten en over de op te leggen sanctie; dat zij zich tenslotte afvraagt waarom de verzoekende partij de burgemeester niet heeft gewraakt op het ogenblik dat zij zijn onpartijdigheid meende te moeten bekritiseren;

5.1. Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht rustend op een gemeenteraad die geroepen wordt om in tuchtzaken een beslissing te nemen inhoudt dat de raad zich bij de voorbereiding van zijn beslissing zorgvuldig inlicht over de concrete feiten waarop de tenlastelegging gesteund is en over de gegevens die nuttig kunnen betrokken worden bij de beoordeling van de strafmaat; dat die inlichtingen zich in de regel zullen bevinden in het aan de leden van de gemeenteraad ter inzage gelegde dossier en in het tuchtdossier dat aan de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar met het oog op de uitoefening van zijn rechten van verdediging ter inzage wordt gegeven; dat ter gelegenheid van het verhoor van de betrokkene door de gemeenteraad over een en ander verduidelijking kan gegeven worden, zowel door de ambtenaar als door leden van de gemeenteraad; dat op dat ogenblik voor de voorzitter van de vergadering een belangrijke taak weggelegd is, in die zin dat het zijn verantwoordelijkheid is de debatten derwijze te leiden dat het de gemeenteraadsleden mogelijk wordt met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen over de vraag of er een tuchtstraf, en zo ja welke, moet opgelegd worden voor, en uitsluitend voor, de tenlastelegging waarover de ambtenaar zich verdedigt; dat de

voorzitter zijn rol te buiten gaat wanneer hij ter gelegenheid van het verhoor initiatieven neemt die het debat dermate afleiden van de in bespreking zijnde tenlastelegging dat hij in feite een bijkomende tenlastelegging formuleert; dat zulks het geval is wanneer het verhoor toegespitst wordt op precieze gegevens die de actuele wijze van dienen betreft; dat de gemeenteraad, wanneer hij bij het nemen van de eindbeslissing het dusdanig optreden van zijn voorzitter niet in de juiste context van de bij hem aanhangige zaak terugplaatst, getuigt van een onzorgvuldige voorbereiding van zijn beslissing, omdat het in dat geval de toezichthoudende overheid en de Raad van State niet mogelijk is na te gaan of de gemeenteraad niet op zijn beurt de als irrelevant te beschouwen inlichtingen bij zijn besluitvorming betrokken heeft;

5.2. Overwegende te dezen dat de sub 1.4 en 1.7 gerelateerde notulen van de vergaderingen van de gemeenteraad van 24 februari 1992 en van 23 maart 1992 aantonen dat de burgemeester, binnen het raam van een tuchtzaak waarin geen andere tenlastelegging bestond dan de strafrechtelijke veroordeling wegens diefstal, het verhoor buiten het strikte kader van die tenlastelegging en de daarbij horende vraag welke tuchtstraf verzoeker voor dat vergrijp verdiende, uitgebreid heeft tot de vraag naar het recente gedrag van verzoeker op zijn dienst, meer bepaald naar precieze tekortkomingen die te zijnen laste zouden zijn vastgesteld; dat de burgemeester zodoende het verhoor van verzoeker met betrekking tot de beoordeling van de ernst van de op te leggen tuchtstraf omgebogen heeft tot een verhoor over een bijkomende tenlastelegging die niet als zodanig in de behandelde tuchtprocedure was betrokken;

Overwegende dat de gemeenteraad op 21 april 1992 slechts een korte bespreking heeft gewijd aan het voorstel van het college van burgemeester en schepenen

om verzoeker van ambtswege te ontslaan, dat hij met name geen aandacht besteed heeft aan de vraag of de gegevens die hem in het kader van het verhoor op initiatief van de burgemeester ter kennis gekomen zijn, wel betrokken mochten worden bij de beoordeling van het vergrijp waarvoor verzoeker tuchtrechtelijk was vervolgd en inzonderheid bij het vaststellen van de op te leggen tuchtstraf; dat de omstandigheid dat de beslissing bij geheime stemming moest genomen worden er niet aan in de weg kon staan dat de gemeenteraad de problematiek voorafgaand aan de stemming in bespreking nam, zeker nu verzoekers raadsman tijdens de vergadering van 23 maart 1992 aan de gemeenteraad de vraag voorgelegd heeft waarom hij zich over het verslag van diensthoofd KINABLE moest verdedigen als het toch niet om een bijkomende tenlastelegging ging; dat de Raad van State in die omstandigheden moet vaststellen dat niet blijkt dat de gemeenteraad op de juiste wijze tot het besluit is gekomen dat de tenlastelegging de straf van het ambtshalve ontslag rechtvaardigde; dat het tweede middel gegrond is;

6.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde middel aanvoert dat het bestreden goedkeuringsbesluit ten onrechte aanneemt dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is voldoende ernstig zijn om te kunnen stellen dat zij de waardigheid van het ambt en de geloofwaardigheid van verzoeker ten opzichte van zijn collega’s en de burger in het gedrang hebben gebracht en dat zij ernstige vragen doen rijzen bij de loyauteit die verzoeker aan het bestuur verschuldigd is; dat zij uiteenzet dat de tweede verwerende partij haar argumenten dat de feiten dagtekenen uit 1988, dat zij ver van de stad Beringen plaats grepen en dat hij een lagere rang bekleedt in de hiërarchie ten onrechte "niet dienend" acht vermits hij als eerste werkman A in de rioleringsploeg van de gemeente "dagelijks tot op 3 meter onder de grond zijn werk uitvoert" en vermits

uit het verhoor van zijn diensthoofd en ploegbaas door de gemeenteraad gebleken is dat zij geen van beiden op de hoogte waren van de feiten zodat bezwaarlijk gesteld kan worden dat zijn geloofwaardigheid ten opzichte van het ander personeel en de burger in het gedrang gebracht is;

6.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat "het (...) vanzelf (spreekt) dat dergelijke zware correctionele veroordeling wegens diefstal met braak de waardigheid van een gemeentepersoneelslid in het gedrang brengt en dat ook de geloofwaardigheid van de burger hierdoor wordt aangetast"; dat zij betoogt dat verzoeker de waardigheid van het ambt trouwens reeds eerder geschaad heeft door "ernstig plichtsverzuim, weerspannigheid en dienstverwaarlozing, waarvoor reeds vroeger een tucht-dossier werd geopend" zodat een verwijzing naar de lage graad van verzoeker niet ter zake is; dat zij van oordeel is dat de omstandigheden dat noch KINABLE noch VANHEYST op de hoogte waren van de feiten er niet op wijzen dat verzoekers geloofwaardigheid bij de burger niet zou zijn aangetast, vermits "andere personeelsleden van de stad (...) wel de situatie van verzoeker (kennen) en ook andere burgers van de stad (...) die situatie (zullen) kennen", zeker nu verzoeker "als werkman in de rioleringsploeg dagelijks op de baan (is) (en) hierbij in kontakt (komt) met de burger omwille van het herstellen of het aanleggen van nieuwe rioleringen en aansluitingen aan de woningen"; dat het antwoord van de tweede verwerende partij dezelfde strekking heeft;

6.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord betwist dat het leggen van riolering een contact met het publiek zou vereisen; dat zij verder uiteenzet dat "het ambt van arbeider (...) het laagste (ambt) op de ambtelijke hiërarchie

(is en blijft)" en dat "het toevallig ontmoeten van burgers (...) niet hetzelfde (is) als het horen of administratief contact met het publiek";

6.4. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie nog wijst op het bijzonder zwaar karakter van de door verzoeker gepleegde feiten; dat zij uiteenzet dat het vanzelfsprekend is dat "een gemeenteambtenaar, (...) hoog of laag geplaatst, zich aan dergelijke feiten niet kan schuldig maken zonder een zeer zware tuchtstraf op te lopen" en dat de Raad van State slechts sanctionerend kan optreden wanneer de straf kennelijk te zwaar is in verhouding tot de ernst van de gepleegde feiten, waarbij te dezen rekening gehouden moet worden met het feit dat reeds twee overheden de opgelegde straf een gepaste sanctie bevonden hebben;

6.5. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar laatste memorie uiteenzet dat, zelfs indien de door de gemeenteraad gehanteerde motivering waar zij verwijst naar de ernst van de feiten, het aantasten van de geloofwaardigheid en het aanzien van het gemeentepersoneel en de recidive, eerder lapidair de ernst van de opgelegde tuchtstraf verantwoordt, zulks nog niet betekent dat de opgelegde straf kennelijk niet in verhouding zou staan tot de ernst van de gepleegde feiten;

6.6.1. Overwegende dat de Raad van State zich ten aanzien van de beoordeling van de zwaarte van de straf niet in de plaats van het bestuur mag stellen; dat hij wel moet nagaan of de door het bestuur in aanmerking genomen redenen om de ernst van de straf te verantwoorden in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn;

6.6.2. Overwegende dat de gemeenteraad gemeend heeft de maatregel van het ontslag van ambtswege te kunnen verantwoorden door te verwijzen naar "de ernst van de gepleegde feiten", het aantasten van "de geloofwaardigheid en het aanzien van het andere gemeentepersoneel", de "recidive" en "de afwezigheid van de gegronde verzachtende omstandigheden"; dat in zijn beroep bij de Gemeenschapsminister verzoeker erop gewezen heeft dat de feiten, omdat zij gepleegd zijn in 1988 te Kortrijk -dus op een verre afstand van Beringen en lang geleden- de geloofwaardigheid van het gemeentepersoneel niet aangetast hebben, dat de gemeente daarvan zelf het bewijs heeft geleverd door in de info-krant van het gemeentebestuur, verschenen in februari 1992, een foto te tonen waarop verzoeker te zien was wijl hij rioleringsbuizen aan het leggen was, met de begeleidende tekst: "meer dan 4000 meter riolering in 1991: dat moet je verdienen, elke dag" en dat dit ook bewezen wordt door de getuigenis van zijn diensthoofd KINABLE en zijn ploegbaas VAN HEYST dat zij niet wisten welke feiten verzoeker gepleegd had; dat hij er in datzelfde beroep ook op gewezen heeft dat hij een lage rang bekleedt zonder contact met de burger, dat er "geen enkele band (bestaat) tussen de gepleegde feiten en het ambt" en dat niet aangetoond wordt in welke mate het vertrouwen van het publiek geschonden is en op welke wijze de feiten in verband kunnen worden gebracht met de waardigheid van zijn ambt; dat de Gemeenschapsminister die motieven als niet dienend verworpen heeft, blijkbaar op grond van de algemene overweging dat feiten als die gepleegd door verzoeker zo ernstig zijn dat zij ipso facto de waardigheid van het ambt, de geloofwaardigheid van de betrokken ambtenaar ten overstaan van collega’s en publiek alsmede de verplichte loyauteit tegenover het bestuur in het gedrang brengen;

6.6.3. Overwegende dat de algemene uitleg waarmee zowel de eerste als de tweede verwerende partij de opgelegde sanctie verantwoorden de Raad van State niet overtuigt;

Overwegende dat wel met de beide verwerende partijen aangenomen kan worden dat de door verzoeker gepleegde feiten, zoals zij door middel van het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk aan de tuchtoverheid werden voorgelegd, een ernstig vergrijp vormen; dat evenwel het optreden van de tuchtoverheid met betrekking tot handelingen die buiten de beroepsuitoefening gepleegd zijn overeenkomstig artikel 282 van de nieuwe gemeentewet beperkt is tot handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen; dat niet elk strafrechtelijk beteugeld vergrijp per definitie de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt zodat de tuchtoverheid niet steeds een ernstige strafrechtelijke inbreuk als een ernstige tuchtinbreuk kan beschouwen; dat de ernst van de tuchtstraf in functie moet zijn van de negatieve weerslag die het vergrijp heeft op de werking van de openbare dienst waarvan de betrokkene deel uitmaakt of, anders gezegd, dat de tuchtstraf de graad van afkeuring weergeeft die het bestuur aan de daad van de betrokkene meent te moeten geven om de goede werking van de openbare dienst niet blijvend te verstoren;

Overwegende dat te dezen reeds tijdens het verhoor door de gemeenteraad, inzonderheid uit de verklaring van verzoekers ploegbaas en van zijn diensthoofd, gebleken is dat geen van beiden op dat ogenblik -in maart 1992- op de hoogte was van de veroordeling van verzoeker en van de feiten die eraan ten grondslag lagen; dat de feiten begaan zijn in het najaar 1988 en dat de verwerende partijen op geen enkele wijze aantonen dat verzoeker sinds de vaststelling van zijn

betrokkenheid bij de feiten het vertrouwen verloren heeft van zijn collega's of van zijn meerderen of dat hij -en met hem de dienst waar hij deel van uitmaakt- bij het publiek in opspraak gekomen is; dat verzoeker als arbeider een ambt van lagere rang bekleedt waardoor hij in feite steeds werkt onder het rechtstreeks toezicht van een hiërarchische meerdere zodat het contact met het publiek, zoals dat door de eerste verwerende partij wordt omschreven, in wezen onbestaande is terwijl het gemis aan persoonlijke verantwoordelijkheid de kans op het plegen van een misdrijf als datgene waarvoor hij veroordeeld werd minimaal maakt;

Overwegende dat in die omstandigheden niet blijkt dat de normale werking van de openbare dienst verstoord wordt door het verder in dienst houden van verzoeker; dat derhalve, en zelfs in de hypothese dat het bestuur te dezen rekening mocht houden met het precedent uit 1981 waarbij verzoeker tuchtrechtelijk gestraft werd wegens onbehoorlijk uitoefenen van zijn werkzaamheden, de door de verwerende partijen aangevoerde gegevens niet volstaan om de maatregel waarbij verzoeker definitief uit de dienst verwijderd wordt in rechte te verantwoorden; dat het vierde middel in die mate gegrond is;

7. Overwegende dat het derde middel, waarin verzoeker de onregelmatigheid van de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat zij gegrond is op de weigering van het college van burgemeester en schepenen om de tuchtstraf van 9 december 1981 door te halen terwijl dit een "volkomen aparte procedure is (...) welke totaal niets te maken had met de hangende tuchtprocedure", in acht genomen het gegrond bevinden van het tweede en het vierde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden; dat dat middel dan ook niet wordt onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 21 april 1992 van de gemeenteraad van de stad Beringen waarbij aan Robert NIJS de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het besluit van 16 juli 1992 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het gemeenteraadsbesluit wordt goedgekeurd.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december 1900 zevenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BORRET.**